

Стойо наричалъ *свои пушкарци*. Турцитѣ като взели да разсичатъ вратитѣ, пушкаритѣ убили трима, а другитѣ се разбѣгали. Слѣдъ малко, тѣ домъкнали нѣколко тенекии съ газъ, дали огънь на кѣшитѣ, отъ които, двѣтѣ, съ находящитѣ се въ тѣхъ хора се сгромолясали. А когаго пламъкътъ приближавалъ да погълне и онѣзи, на която въ тавана се намирало сѣмейството на свящ. Стайя и не било вече възможно да слезе отъ гдѣто се било качило, едни се спуснали като котки по стълбоветѣ на асмата (доза а), а други покрива пробили и по едно дърво слезнали. На 20-й сутренъта, тѣ свалили гредитѣ отъ покрива на плѣвника и нуждника, вгикнали ги въ гириза, вмъкнали се вътрѣ и насѣдали по грѣдитѣ. На дѣцата Савва и Георги, священника направилъ креватче отъ дѣски, спусналъ ги въ кладенеца надъ самата вода, а пакъ той се раскравилъ на устата на кладенеца и всичко наблюдавалъ, като ималъ и една дѣска за покривъ. Минка и Марийка не могли да търпятъ вонята въ гириза, отишли въ сѣдната кѣша на Казанджийката Гергевица; турцитѣ взели да блѣкатъ на вратитѣ, Гергевица отворила и като владѣяла добръ говоримия турски языкъ, почнала да се моли, да се кланя, да благославя и турцитѣ не ги погубили. При тарашуването имъ изъ кѣши, намѣрили домакинътъ Желя Георгиевъ, други двама граждани, едно 5 годишно селянче и на мѣсто ги убили, а женитѣ, които били до 20 за въ лагера покарали. Минка само изъ пѣтя повърнали, защото била трудна, при това, носила въ рѣцѣ и малко дѣте. Тя пакъ отишла при гириза, обадила се на майка си, нъ другитѣ жени я принудили да остави дѣтето вънъ и тогава да влезе. Нѣколцина даалии дошли за грабежъ, намѣрили дѣтето, а между натоваренигѣ на коня черги и него закрѣпили. При преминаването имъ презъ Чирпанъ, каймакамина заповѣдалъ да се отнематъ ограбенитѣ вещи и да останатъ въ полза на чирпанското турско население, а не да се пренасятъ въ Родопитѣ. Даалиитѣ упорствували, нъ заптиитѣ отрѣзали вжяята, паднали дрѣхитѣ, истрѣсило се и дѣтето, което извикало, „мама“. Даалията посѣгналъ да го грабне, обаче, каймакамина не го оставилъ и предалъ го на казначея Ивана Молла-Геновъ. Слѣдъ освобождението, священника едвамъ презъ м. сент. сполучилъ да намѣри дѣтето и на силомъ го отнелъ. На 21-й презъ нощъта, священника излезналъ изъ кладенеца, повикалъ отъ гириза попадаята, слѣдъ която се